

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 września 2016 r.

Pozycja 494

POSTANOWIENIE z dnia 11 sierpnia 2016 r. Sygn. akt Tw 11/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Małgorzata Pyziak-Szafnicka
Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Rady Miasta i Gminy Uzdrowskiej M. o zbadanie zgodności:

pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2016 (Dz. U. z 2015 r. poz. 2294, ze zm.) z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 70 ust. 4, art. 167 ust. 1 i 2, art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 9 ust. 1 i 2 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607, ze zm.), a także Preambułą w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 9 ust. 5 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607, ze zm.),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu wnioskowi.

UZASADNIENIE

W dniu 10 maja 2016 r. do Trybunału Konstytucyjnego wpłynął wniosek Rady Miasta i Gminy Uzdrowskiej M. (dalej: Rada Miasta) o zbadanie zgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2016 (Dz.U.2015.2294, ze zm.; dalej: załącznik do rozporządzenia) w zakresie, w jakim przepis ten nie przewiduje dla gmin, na terenie których znajduje się miasto, które według danych GUS zamieszkuje nieznacznie powyżej 5000 mieszkańców, prawa do adekwatnej części dodatkowej subwencji oświatowej przyznawanej dla szkół zlokalizowanych w małych miastach, z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 70 ust. 4, art. 167 ust. 1 i 2, art. 2 Konstytucji oraz art. 9 ust. 1 i 2 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz.U.1994.124.607, ze zm.; dalej: EKSL), a także Preambułą w zw. z art. 2 Konstytucji oraz art. 9 ust. 5 EKSL.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK) wniosek przedstawiony przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego podlega wstępnemu rozpoznaniu. W postępowaniu tym Trybunał Konstytucyjny w składzie trzech sędziów bada, czy złożony wniosek odpowiada określonym przez prawo wymaganiom formalnym. Na tym etapie postępowania Trybunał odmawia nadania dalszego biegu wnioskowi, jeżeli: wniosek pochodzi od nieuprawnionego podmiotu (art. 191 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 191 ust. 2 Konstytucji), braki formalne, wskazane w zarządzeniu sędziego, nie zostały usunięte w terminie (art. 77 ust. 3 pkt 1 ustawy o TK), wniosek został cofnięty lub jest oczywiście bezzasadny (art. 77 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy o TK). Odmowę nadania wnioskowi dalszego biegu uzasadniają również zbędność lub niedopuszczalność wydania orzeczenia (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK) oraz utrata mocy obowiązującej zakwestionowanego aktu normatywnego (art. 77 ust. 3 pkt 5 ustawy o TK). Tym samym wstępne rozpoznanie wniosku umożliwia – już w początkowej fazie postępowania – wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia.

2. W rozpatrywanej sprawie wnioskodawca kwestionuje sposób podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2016 ustalony w pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia. Z pkt 2 tego załącznika wynika, że podział części oświatowej subwencji opiera się na zasadzie, zgodnie z którą o wielkości subwencji decyduje liczba, wyliczonych na podstawie algorytmu, uczniów przeliczeniowych (Up). Punkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia przewiduje zaś m.in., że przy obliczaniu przysługującej gminom subwencji dla szkół (podstawowych i gimnazjów) zlokalizowanych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców zastosowanie znajdą dodatkowe wagi, tj. waga P_1 oraz P_2 . Zastosowanie powyższych wag wpływa na wyższą wysokość części oświatowej subwencji ogólnej.

Rada Miasta kwestionuje zgodność z Konstytucją i EKSL pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia – w części określającej wagi P_1 oraz wagi P_2 – „w zakresie, w jakim nie przewiduje on dla gmin, na terenie których znajduje się miasto, które według danych GUS zamieszkuje nieznacznie powyżej 5000 mieszkańców, prawa do adekwatnej części dodatkowej subwencji oświatowej dedykowanej dla szkół zlokalizowanych w małych miastach”.

3. Wnioskodawca twierdzi, że pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia jest niezgodny z zasadą równości w zw. z zasadą równego dostępu do edukacji publicznej (art. 32 ust. 1 w zw. z art. 70 ust. 4 Konstytucji).

3.1. Wnioskodawca przekonuje, że przepisy rozporządzenia „wprowadzają rozwiązanie, które skutkuje nieproporcjonalnym zróżnicowaniem i nierównością gmin w otrzymywaniu środków finansowych odpowiednich do przypadających im zadań (...)”. Jak dowodzi, zakwestionowane „uregulowania (...) sprawiają (...), że gmina miejska zamieszkała przez 5001 mieszkańców, mimo identycznej lub prawie identycznej sytuacji jak gmina zamieszkała przez 5000 mieszkańców, otrzymuje subwencję oświatową bardzo znacząco (rzędu 1,5 miliona złotych) niższą”. W ocenie wnioskodawcy „nie można racjonalnie oczekiwać, aby gmina, składająca się z miasta, które według danych GUS w danym roku przekroczyło nieznacznie liczbę 5000 mieszkańców i terenów wiejskich, wygospodar[owała] środki własne rzędu 1,5 miliona złotych, których została pozbawiona wobec braku uzyskania subwencji oświatowej”. Wskazuje również rozwiązanie, zgodnie z którym „zostałyby wprowadzone dodatkowe

»pośrednie« przeliczniki, uzależnione od wielkości miasta, nieodbiegające od siebie w nadmiernym stopniu. Przyjęcie chociażby takiego rodzaju rozwiązania powodowałoby, że miasta nieznacznie różniące się liczbą mieszkańców i związanymi z ich liczebnością dodatkowymi wyzwaniami i problemami w finansowaniu oświaty otrzymywałyby proporcjonalnie adekwatną (a przy tym nieznacznie zróżnicowaną) kwotę subwencji oświatowej w przeliczeniu na jednego ucznia”.

3.1.1. Odnosząc się do powyższych argumentów, Trybunał przypomina, że z zasady równości wobec prawa wynika to, iż wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych) charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Nie oznacza to jednak obowiązku identycznego traktowania przez ustawodawcę każdego z tych adresatów w każdej sytuacji. W uzasadnieniu orzeczenia z 28 listopada 1995 r. (sprawa K 17/95, OTK cz. II/1995, poz. 37) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że równość wobec prawa to także zasadność wybrania takiego, a nie innego kryterium różnicowania podmiotów prawa. Z istoty konstytucyjnej zasady równości wynika nakaz odmiennego traktowania podmiotów zaliczających się do różnych kategorii. Trybunał niejednokrotnie podkreślał, że w każdym przypadku podmioty należące niewątpliwie do tej samej kategorii muszą być traktowane równo, a podmioty należące do istotnie różnych kategorii mogą być traktowane różnie (analogicznie wyroki TK z: 24 kwietnia 2006 r., sprawa P 9/05, OTK ZU nr 4/A/2006, poz. 46; 6 marca 2007 r., sprawa P 45/06, OTK ZU nr 3/A/2007, poz. 22; 23 listopada 2010 r., sprawa K 5/10, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 106).

3.1.2. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że wnioskodawca nie uprawdopodobnił tego, że zakwestionowane przepisy są niezgodne z zasadą równości. Punkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia przewiduje bowiem jednakowe zasady przyznania subwencji oświatowej wobec wszystkich jednostek samorządu terytorialnego, na terenie których liczba mieszkańców wynosi do 5000. Nie można natomiast zgodzić się z wnioskodawcą, który dowodzi naruszenia zasady równości tym, że „wskutek minimalnego przyrostu ludności, subwencja oświatowa w przeliczeniu na jednego ucznia w takim mieście spada o 40% (...). Skutkuje to drastyczną różnicą w finansowaniu zadań oświatowych takiej gminy w stosunku do gminy, na terenie której znajduje się miasto liczące 5000 mieszkańców czy też nieznacznie mniej”. Zasada równości zakłada bowiem różne traktowanie podmiotów i sytuacji, które nie mają identycznego charakteru.

3.1.3. Trybunał zwraca przy tym uwagę, że w wyroku z 18 września 2006 r. badał zgodność (m.in.) przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 grudnia 2005 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2006 (Dz.U.266.2231; dalej: rozporządzenie z 2005 r.) z art. 32 Konstytucji (sprawa K 27/05, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 105). Badane przepisy rozporządzenia z 2005 r. przewidywały tożsamy do określonego w zakwestionowanym przepisie sposób podziału części oświatowej subwencji ogólnej. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że „sposób podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2006, dopuszczający – w granicach upoważnienia ustawowego – możliwość systemowego różnicowania parametrów algorytmu podziału części oświatowej subwencji ogólnej j.s.t. [jednostek samorządu terytorialnego] w stosunku do określonych »klas« jednostek uprawnionych do korzystania z subwencji, nie ma charakteru arbitralnego wyboru. Jest jednolity dla wszystkich jednostek objętych daną »klasą« w oparciu o jednolite kryteria i przyjęte wagi i jako taki nie narusza też konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji)”.

3.1.4. Mając na uwadze powyższe ustalenia, Trybunał uznaje, że zarzuty niezgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia z zasadą równości cechuje oczywista bezzasadność.

3.1.5. Ponadto, w ocenie Trybunału twierdzenia wnioskodawcy – zgodnie z którymi „przepisy te nie przewidują dla gmin, na terenie których znajduje się miasto, które według danych GUS zamieszkuje nieznacznie powyżej 5000 mieszkańców, prawa do adekwatnej części dodatkowej subwencji oświatowej dedykowanej dla szkół zlokalizowanych w małych miastach”, „cel zróżnicowania subwencji (...) może być łatwo osiągnięty przy użyciu rozwiązań, które nie prowadzą do skrajnie wysokiego zróżnicowania w subwencji (...)” – świadczą o tym, że wnioskodawca w istocie domaga się oceny zaniechania prawodawczego. Natomiast Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że jako organ kontroli konstytucyjności i legalności prawa nie posiada żadnych kompetencji prawotwórczych, których wykorzystanie umożliwiłoby samodzielne uzupełnienie obowiązującego systemu prawa o „brakującą” normę prawną, wyrażającą treść oczekiwaną przez wnioskodawcę. Jako tzw. negatywny ustawodawca, Trybunał ogranicza się jedynie do oceny, czy w kontrolowanym przypadku prawodawca przekroczył konstytucyjne (ustawowe) granice przyznanego mu władztwa do stanowienia prawa (por. orzeczenie TK z 3 grudnia 1996 r., sprawa K 25/95, OTK ZU nr 6/1996, poz. 52). Oznacza to niedopuszczalność wydania orzeczenia w odniesieniu do tak postawionego zarzutu.

3.1.6. Okoliczności powyższe stanowią podstawę odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia z art. 32 ust. 1 Konstytucji (art. 77 ust. 3 pkt 3 i 4 ustawy o TK).

3.2. Rada Miasta dowodzi również, że w odniesieniu do zakwestionowanych przepisów „nie może być (...) mowy o równości w dostępie do edukacji w sytuacji, gdy mieszkańcy jednej gminy mają dostęp do szkół finansowanych w przeliczeniu na jednego ucznia o ok. 40% wyżej niż w drugiej gminie, która stoi przed takimi samymi wyzwaniami i trudnościami w realizacji celu zapewnienia powszechnej edukacji”.

3.2.1. Analizując powyższy zarzut, Trybunał przypomina, że organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą wystąpić z wnioskiem o hierarchiczną kontrolę zgodności norm, jeżeli akt normatywny dotyczy spraw objętych ich zakresem działania (art. 191 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 191 ust. 2 Konstytucji). Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą powyższą przesłankę należy wyklądać ściśle. Podmioty określone w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji nie są zatem uprawnione do występowania z wnioskami w sprawach ogólnopństwowych lub ogólnospołecznych, które z natury rzeczy dotyczą interesu prawnego wszystkich obywateli lub grup o wiele szerszych niż te, które reprezentuje dany podmiot (zob. np. postanowienie TK z 9 października 2002 r., sprawa Tw 33/02, OTK ZU nr 4/B/2002, poz. 233).

Trzeba również podkreślić, że o tym, iż inicjator danego rozpoznania wstępnego występuje do Trybunału z pozycji organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, przesądzają powołane przez wnioskodawcę wzorce kontroli. Muszą one świadczyć o tym, że podmiot domagający się hierarchicznej kontroli zgodności norm wszczyna postępowanie sądowokonstytucyjne w celu ochrony określonych uprawnień realizowanych przez jednostkę samorządu terytorialnego w ramach wykonywania przez nią zadań.

3.2.2. Mając powyższe na uwadze, Trybunał wskazuje, że art. 70 ust. 4 Konstytucji podmiotowo skierowany jest do „władz publicznych”, gdyż to na nich spoczywa obowiązek urządzenia i poprowadzenia systemu szkół publicznych, pozwalających każdemu na faktyczną realizację prawa do nauki. Zasada pomocy władz publicznych dla uczniów i studentów jest korelatem zasady powszechnego i równego dostępu do wykształcenia. Realizacja tej pomocy może następować różnymi drogami, a ich wybór i szczegółowe ukształtowanie poszczególnych form pomocy są rzeczą ustawodawcy. Przepis ten „nie kreuje prawa podmiotowego na rzecz wymienionych w nim beneficjentów”, a traktować go należy jako „element ustalania zasad polityki edukacyjnej” (por. L. Garlicki, komentarz do art. 70 Konstytucji,

[w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, Warszawa 1999, s. 4-7; zob. też wyrok z 2 lipca 2002 r., sprawa U 7/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 48).

Trybunał stwierdza zatem, że skoro art. 70 ust. 4 Konstytucji adresowany jest do ustawodawcy – od którego zależy wybór i ukształtowanie formy pomocy dla uczniów, np. przyznanie wyższej subwencji dla szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców – a nie do organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, to tym samym Rada Miasta, powołując ten wzorzec kontroli, wykracza poza zakres ograniczonej rzeczowo zdolności wnioskowej do inicjowania postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (art. 191 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 191 ust. 2 Konstytucji).

3.2.3. Okoliczności powyższe stanowią podstawę odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia z art. 70 ust. 4 Konstytucji (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK).

4. Wnioskodawca przekonuje, że zakwestionowany przepis jest niezgodny z zasadą adekwatności udziału jednostek samorządu terytorialnego w dochodach publicznych (art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 EKSL).

4.1. W ocenie wnioskodawcy „dla małych gmin, takich jak M., utrata tak znaczących środków finansowych w sytuacji nieznacznego nawet przekroczenia liczby 5000 mieszkańców (...) nie jest możliwa do uzupełnienia z innych dochodów i oznacza w sposób konieczny istotny spadek finansowania edukacji publicznej na terenie danej gminy”.

4.2. Trybunał przypomina, że dla uznania, iż regulacja powodująca niekorzystny rezultat finansowy dla gmin (z powodu pozbawienia ich pewnych źródeł dochodów własnych lub nałożenia nowych obowiązków) jest niezgodna z art. 167 ust. 1 Konstytucji, konieczne jest wykazanie – na podstawie całościowej analizy wszystkich źródeł dochodów gminy – że wskutek danej regulacji gmina nie jest w stanie realizować swoich zadań własnych. Artykuł 167 ust. 1 Konstytucji nakłada na ustawodawcę obowiązek zachowania odpowiedniej proporcji pomiędzy wysokością dochodów jednostek samorządu terytorialnego a zakresem przypadających im zadań. Ocena, czy proporcja taka została zachowana, musi zatem uwzględniać całokształt dochodów jednostek samorządu terytorialnego danego szczebla. Oznacza to, że niezgodność przepisu ustawy z art. 167 ust. 1 Konstytucji – w tym jego aspekcie – zachodzi wówczas, gdy ogólny poziom dochodów jednostek samorządu terytorialnego uniemożliwia efektywne wykonywanie powierzonych im zadań (zob. wyroki z: 9 czerwca 2010 r., sprawa K 29/07, OTK ZU nr 5/A/2010, poz. 49; 15 grudnia 1997 r., sprawa K 13/97, OTK ZU nr 5-6/1997, poz. 69; 16 marca 1999 r., sprawa K 35/98, OTK ZU nr 3/1999, poz. 37; 30 czerwca 2003 r., sprawa K 8/02, OTK ZU nr 6/A/2003, poz. 57).

4.3. W niniejszej sprawie powyższy warunek nie został spełniony. Wnioskodawca, co prawda, przedstawia zestawienie dotyczące skutków finansowych zakwestionowanych przepisów, w ten sposób dowodzi jednak „skali różnic w finansowaniu edukacji publicznej na terenie gminy w drodze omawianych subwencji, jaka istnieje pomiędzy miastami zamieszkanymi przez 5000 mieszkańców i zamieszkanymi przez nawet nieznacznie więcej niż 5000 mieszkańców, w tym nawet przez 5001 mieszkańców”. Twierdzenie to nie uzasadnia tezy o dysproporcji zadań do środków, jakimi dysponuje gmina na ich realizację.

W ocenie Trybunału wnioskodawca nie uprawdopodobnił zatem tego, że zaskarżone przepisy są niezgodne z art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 EKSL.

4.4. Okoliczności powyższe stanowią podstawę odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia z art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 EKSL (art. 77 ust. 3 pkt 3 ustawy o TK).

5. Zdaniem Rady Miasta pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia jest niezgodny z zasadą proporcjonalności wywodzoną z art. 2 Konstytucji.

5.1. Wnioskodawca twierdzi, że „tak drastyczna różnica w finansowaniu zadań oświatowych porównywanych gmin nie pozostaje (...) w racjonalnej proporcji do różnic w ich rzeczywistej sytuacji faktycznej, które są uzasadnieniem dla systemu przewidującego podwyższoną subwencję dla terenów wiejskich i małych miast”.

5.2. Trybunał podkreśla, że wywodzona z art. 2 Konstytucji zasada proporcjonalności w odniesieniu do jednostek samorządu terytorialnego powinna być interpretowana przez pryzmat szczegółowych regulacji konstytucyjnych, które są podstawą funkcjonowania samorządu terytorialnego.

Trybunał przypomina, że instrumentalnie rozumiana zasada proporcjonalności stanowi barierę przed zbyt daleko idącą ingerencją ustawodawcy w konstytucyjnie gwarantowaną zasadę decentralizacji władzy i samodzielności jednostek samorządu terytorialnego (zob. wyrok TK z 31 stycznia 2014 r., sprawa K 14/11, OTK ZU nr 1/A/2013, poz. 7).

Biorąc pod uwagę powyższe, Trybunał stwierdza, że w rozpatrywanej sprawie wnioskodawca nie wskazał innych regulacji konstytucyjnych, które miałyby zostać nieproporcjonalnie ograniczone. Z tego powodu zarzut niezgodności zakwestionowanego przepisu z art. 2 Konstytucji jest oczywiście bezzasadny.

5.3. Okoliczność powyższa stanowi podstawę odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia z art. 2 Konstytucji (art. 77 ust. 3 pkt 3 ustawy o TK).

6. W ocenie wnioskodawcy zaskarżony przepis jest także niezgodny z zasadą solidaryzmu społecznego wyrażoną w Preambule w zw. z zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji oraz z art. 9 ust. 5 EKSL w brzmieniu: „ochrona społeczności lokalnych, finansowo słabszych, wymaga zastosowania procedur wyrównawczych lub działań równoważących, mających na celu korygowanie skutków nierównego podziału potencjalnych źródeł dochodów, a także wydatków, jakie te społeczności ponoszą. Procedury lub działania tego typu nie powinny ograniczać swobody podejmowania decyzji przez społeczności lokalne w zakresie ich uprawnień własnych”.

6.1. Wnioskodawca przekonuje, że „dodatkowy ciężar związany z prowadzeniem szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich i na terenie małych miast nie jest rozkładany równomiernie do sytuacji faktycznej gmin (...)”.

6.2. Powyższe argumenty Rady Miasta należy ocenić jako niekonsekwentne. W innym miejscu wniosku wnioskodawca twierdzi bowiem, że „nie budzi wątpliwości, że sama idea przyznania dodatkowej, wyższej subwencji oświatowej dla szkół znajdujących się na terenach wiejskich i na terenach małych miast jest słuszna i uzasadniona. Rozwiązanie takie ma na celu zróżnicowanie sytuacji prawnej podmiotów, które znajdują się w różnych sytuacjach faktycznych. (...) Zróżnicowanie takie ma (...) na celu po pierwsze odzwierciedlenie faktycznych różnic w kosztach finansowania szkół, a po wtóre realizację zasady solidarności wyrażonej w preambule Konstytucji, jak i realizację zasady sprawiedliwości społecznej wynikającej

z art. 2 Konstytucji” (s. 15 uzasadnienia wniosku). Tym samym twierdzenia wnioskodawcy cechuje oczywista bezzasadność.

6.3. Ponadto Trybunał zauważa, że Rada Miasta zarzuciła naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej przez odmienne traktowanie podmiotów podobnych, tj. przez naruszenie zasady równości. Wnioskodawca nie wyprowadził jednak innych treści normatywnych z zasady sprawiedliwości społecznej ani nie wskazał na naruszenie innych zasad szczegółowych składających się na treść zasady sprawiedliwości społecznej. Tym samym również w tym aspekcie zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji okazał się nietrafny.

6.4. Okoliczności powyższe stanowią podstawę odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności pkt 2 ppkt 4 załącznika do rozporządzenia z Preambułą w zw. z zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji oraz z art. 9 ust. 5 EKSL (art. 77 ust. 3 pkt 3 ustawy o TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak w sentencji.